

מסורת הש"ס

(א) 'ע' מוֹס' מנחות קז: ד"ה
 [בבב:] (ב) [מכובות יא.ה]
 (ג) כ"ב קנא: ל' לעיל כ"ב
 (ד) [לקמן טז. ט] כ"ב קנא.
 (ה) [קדושין מה. כ"ב]
 (ו) קמא. לקמן יד.ה
 (ז) [לקמן יד.ה] (ח) [ע"ב:]
 (ט) [נוע"ט מוֹס' מנחות יא.
 ד"ה מכו דממלא] (י) וימר
 הליכוסות ויחזיר מתנא מוֹס'
 (יא) כ"ב קנא: ד"ה מוֹס' י"ז מ"ד
 (יב) [ע"ב] (יג) [ע"ב] מנחות כ.
 ד"ה הרי זה, (יד) ז"ל אפילו
 מנחה קמא דנבדרי, י"ה
 (טו) [ע"ב מוֹס' כ"ב קמא. ד"ה
 דקא ורי חאריכו כונא],

גליון הש"ס

תד"ה והא לא משך וכו'
אע"ג דבפ"ק דב"מ סבר. וע'
במס' שם שכתבו בדרך אחר
וע' בהר"ן גדרים ד' ה ע"ב
ד"ה ר"א:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה האומר תנו
 נענו לשאתי גרסינן במתני' ולא
 גרסינן תן שלא מסר ליד י"ב
 עיין בדברי הרא"ש (סימן
 י"ג): (ג) תוס' ד"ה עזלא
 וכו' למדו דבגן בעובד
 כוכבים דניחא ליה וכו' אבל
 עובד כוכבים שאין רשות:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- [illegible]

3 (f)

מזהו אינו אובל. משוחרר אינו אובל: מפני שהוא קנינו. טעמא מאי
 שזרחה אובל במרומה מפני שהוא קנינו דכחן הלכך אי בעי
 מההוא דכחן כשיצרכה עבדו שקיל ארבעה זוזי ומישראל ליה מיהליה
 ויגלגל ליה לבל תאקמו: ופרימיני. ויפסיכל: ויגלגל ליה שביני

מתנהגת עמו בפריאות: **בַּת־נִינְאָה**
הָאֹמֶר מִנוּ גַּם (6) **זֶה לְנֶאֱסִי גְרָסִין**
 בַּמִּתְנִי'. ולא גרסי' תן שלל מקרס
 ליד שליל בחייו לפיכך לא נחלקו
 חכמים בדבר לומר שמעשה ראשונה
 וזהו לו השליל לעצד להיות משוחרר:
 וכן **יִטּוּ לֹאֲמֵר מִסָּה**. גרסא לא הוי
 עד דמטי לדידה וכי מטי לדידה הא
 מיית ליה משחרר ופקעה ליה רשותיה:
גַּבִּי' הוּא שְׁצוּרִים. מנה דתמי
 מתמי צצורין ומומחין העשות
 עסקינן ואמר מנה זה מנו לפלוני:
צְצוּרִיא. מתנת צריא צמטטלין
 יכול לחזור רב עד שימשוך ויורשו
 מני למיהדר ביה אליהו דמאן
 דלית ליה מנזה לקיים דמיי
 המת 4: **בַּמַּעֲמַד שֵׁשֶׁתָּן קִנָּה**.
 ולקמין מפרש טעמא. וצבורין צעינן
 דקצר רב זביד לא אמר רב
 קינא אלא בפקדון דקני ליה כל
 היכא דאיתיה: **שֵׁמָּה מִנָּה קָצוּר**.
 יש לו בקרקע והוא הוא דיכא ליה:
 לא

ומה אילו עבד כהן שברה ואשת כהן שמרדה על בעלה הלא אוכלים בתרומה זה אינו אוכל שפיר קאמר להו אמר רבא היינו דקא מהדרי ליה במתני' מפני שהוא קנינו דאי בעי שקיל^א ארבעה זוזי מישראל ופסיל ליה כל היכא דאיתיה ולרבי מאיר תינה עבד כהן עבד ישראל מאי איכא למימר אמר רבי שמואל בר רב יצחק מפני שמפסידו משפחה כנענית אדרבה הרי הוא מתירו בבת חורין^ב עבדא בהפקידא ניהא ליה זילא ליה שכיחא ליה פריצה ליה: **מתני'**^א האומר תנו גט זה לאשתי ישמר שחרור זה לעבדי ומת לא יתנו לאחר מיתה: תנו מנה לאיש פלוני ומת יתנו לאחר מיתה: **גמ'** אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב והוא שצבורין ומונחין בקרן זוית במאי עסקין איילמא בבריא כי צבורין מאי הוי הא לא משך ואלא בשכיב מרע מאי איריא צבורין כי אין צבורין נמי דהא דקיי"ל^ד דדברי שכיב מרע ככתובים וכמסורין דמו א"ר זבדי לעולם בבריא וכדרב הונא אמר מנה לי בידך נתנה לו לפלוני במעמד שלשתן קנה רב פפא אמר לעולם בשכ"מ וכאיידך דרב דאמר בר שכי"מ שאמר תנו מנה לפלוני מנכסי מנה זה נותנין מנה סתם אין נותנין חיישין שמא מנה קבור קאמר והלכתא לקבורה לא חיישין רב פפא מאי טעמא לא אמר כהן זבדי

יג.

המביא גט פרק ראשון גיטין

וְהָיָה אִלּוּ עֶבֶד בְּהֵן שְׂבִירָה וְאִשֶּׁת בְּהֵן שְׂמֻרְדָּה עַל מַעֲלָה בִּ/וְלֶכְךָ
 מוֹכִיר אִשֶּׁת כֶּן כְּלוּמֵן כְּמוֹ שְׂמֻרֵם לִי בְּחֻשָּׁה שְׂהוּב חוֹב^א
 אֲדוּדוֹ לִי נִמְי בְּעֶבֶד וְהָא דְמַסִּים נִמְי אֲבָל בְּחֻשָּׁה חוֹב הוּא לֵה הַכֵּל
 מַדְבְּרִי ר' מַנְיֵר מְדַלָּא קֶאֱמַר אֲמַרְנוּ לוֹ^ב **עֶבְדָּא** בְּהַפְקִירָא יִנְחָא
 יִבֵּיהּ וְעַתָּה שְׂבִירָה שְׂמֻרֵם שְׂרַקֵּל לְלֵךְ נִיחָא

שִׁבְרָה וְאַשֶׁת כָּהֵן
 אוֹכְלִים בְּתִרְוָמָה זֶה
 לָהּ אָמַר רַבָּא חֵינּוּ
 מִפְּנֵי שֶׁהוּא קִינֵינּוּ
 זֶהוּי מִיִּשְׂרָאֵל וּפְסִיל
 לְרַבִּי מֵאִיר תִּינַח עֵבֶד
 יֵכָא לְמִיּוֹר אָמַר רַבִּי
 גִּי שְׂמַפְסִידוּ מִשְׁפַּחָה
 אֶמְתִּירוּ בְּבֵת חוֹרִין
 לִיָּה זִילָא לִיָּה שְׂכִיחָא
 הָאֹמֵר תְּנוּ גִט זֶה
 לְעַבְדִּי וּמֵת לֹא יִתְּנוּ
 לְאִישׁ פְּלוֹנִי וּמֵת יִתְּנוּ
 רַב יִצְחָק בַּר שְׁמוּאֵל
 הָוָא שְׂצֹבּוֹרִין וּמוֹנְחִין
 אֵילִימָא בְּבֵרִיא כִּי
 מִשָּׁךְ וְאֵלָא בְּשִׁכִּיב
 אֵין צְבוּרִין נְמִי דִּהָא
 עֵבֶר כְּתוּבִים וּכְמוֹסוֹרִין
 וּכְדֹרֵב הוּנָא אָמַר
 לְוִנִי בַּמַּעֲמָד שְׁלֹשֶׁת
 רַבִּי שְׁכ"מ שְׁאֹמַר תְּנוּ
 שִׁינֵין שְׁמָא מִנָּה קְבוּר
 אֵלָא אָמַר כְּרַב זָבִיד
 קִסְבֵּר

אין גראה לומר דהכי דייק אי בשביע מרע הוה ליה למיתני כתבו גט
 תנא לטות כתבו גט לאשמי ולהאריך בלשון: **§** יתנו לאחר מיתה.
 (ג.) דאין גט לאחר מיתה הלא אינטריך לאשמועיני? (בגט שחורר שגם
 בשמינה המגרש בחייו השליח? לא חשיב להיות כמותו אחר מותו כאלו
 הגט ליד האשה מחיים הוה גט אחר מיתה ואשמועיני נמי ליאני דתני
 יתנו לאחר מיתה. למאן דמוקי לה בצריה ובמעמד שלשתן אי? לומר
 בעינין אפי' במומון לא שייך מעמד ג' ואיירי ששאלם רובא דברייתא הגמרא
 דמאן דמיתני דמר מוקי לה במעמד שלשתן ומר בכתבו ותנו אלא בסיפא
 דלא שייך מעמד שלשתן ואע"ג דלא הוה רישא דומיא דסיפא אין לחוש
 השטר אינו בעולם כשמונה יתנו והמנה הוא כבר בעולם אע"פ דבגמ'
 הוה היינו משום דלית לן לאוקמי כולוהו בחד גבירא אבל מ"מ לא בעי
 (טו.) מנהו לקיים דברי המת אם כן לוקי מתניתין בצריה משום מנהו
 דברי המת אע"פ דק"ל כר"ם לא בעי לאוקמי דתנא כיחידא כדאשכחן
 במרע שאלנו וכו' וכו' אע"פ דפ"ק דצנזא מניעא (דף ג.) סבר
 המת דאם כן מאי איירא בצורין אפי' בצורין נמי דסבר הגמרא
 לא פירש וא"מ ולרב גופיה תיקיף לזוקמא משום דמנהו לקיים דברי
 יוסי^א כדפסיק שמואל בצרק מניחת האשה (כתובות דף טז.) נמי כה'
 הושלש מתחלה לכך ביד שליט דומיא דהמשלש מעות לבתו (סע דף טז.)
 תני תנו מנה זה לפלוני ולא דמי להולך מנה לפלוני דלקמן דלאמר'
 ומע שפיר בלא זה שמוסר לו בזהות ענה להולך יותר מבתנו מנה
 הוה מהני ביה טעמא דמנהו לקיים דברי המת כהרסר אלפי וזו
 דמחל לא אמר' מנהו לקיים דברי המת אלא כשהשלש מעות
 מנהו לקיים דברי המת דכל דאיתיה בירושה מנהו לקיים דבריו
 ופסק כהו ממנונו^{יב} אין מנהו לקיים דבריו וכי האי גוונא אמרינן
 פריס דגרסי שבי מרע שאמר תנו מנה לפלוני מנכסי נותנין
 דה"פ כדשאמר מנכסי נותנין אפי' אמר מנה סתם ולא חיישינן למנה
 ונותנין כשאני מנהו לתת לו משלו אלא שמודה ואומר תנו מנה לפלוני
 שמודה שהוא של פלוני ומתני' איירי בפקדון ולהכי בעינן בצורין דבלא
 משמע לשון תנו ואפי' באין בצורין וי"ל דהא כבר אשמעי' בצנזא בתרא
 דלא חיישינן שמה שאלא להשביע את בני אומר כן דכיון שאומר אלו
 גט בצריה נמי לאוקמי ככה"ה וכו"מ דלא חיישינן למנה קבור אלא
 לא פירש אינו מקפיד מאיזה יתנו לו אי"ל לזוקמא מנהו ואפי' באין
 קבור אלא גרסינן מנכסי מנה הוה נותנין מנה סתם אין נותנין:

קסבר

[illegible][illegible]

וְשׁוּל שֶׁל אֶדָם כְּבוֹדוֹ קָמַל. מוֹסֵ' צִצְ קֵטָה: דִּים מַעַנֵ' י. דְּלֵא דִיעִינן הָא מַשְׁנֵה דְּמִי שֶׁחֲזוּן. טֵס. מִנְהוּ [מִנְהוּ] יב. דְּחִלְמוֹ מַעֲוֵת אֶת הֶכְחָן וְאֵת הָלִיּוּ. מוֹסֵ' צִצְ קֵטָה: דִּים דְּקָא מַמְמִי. גִּל. דְּלִית לֵי' וְהִי פִרְיָא לְתַלְמוּדָא דִּי בְּצוּרִין הָא הוּא אֵל מִשְׁרָן, כְּלוּמְרֵהּ מַדְבִּיעַ בְּצוּרִין אִיכָּא לִי תִיל אֵל' מַעֲוֵה י. הָא הוּא אֵל מִשְׁרָן. מוֹסֵ' הֶאֱלֵיט. יט. [תְּרוּסִי' בִּיבִי קֵטָה: דִּים דְּקָא מַגְמִיר הַבְּיָאֵר בִּשְׁמֵי רִיבִין. שֶׁ אֵלֶּם מִן הַהֶפְקֵר, בְּמִדּוּם שֶׁלֹּא שִׁלּוּ. גִּרְעָלִי. יז. אִפִּי י' לֵי' מַנְהוּ בְּצוּרִין אִיכָּא לִי תִיל אֵל' מַעֲוֵה. טֵס.

עמה וע"ש במפרשים. (ב) נראה דזה ליון על מימרא דרב בגמ' ש"מ שאמר וכו' מנה זה נותנים.

על מנה דאית גביה או בפקדון או בהלוואה אומר לו תתנו לפלוני צריך מעמד שלשת במדי דאיתיה ברשותיה לא מצי למימר ליה זכה בעבור פלוני עד שימשון או עד שיה שיש לו ברשותיה היא לפלוני לא קנה קנה שרתו קנה לאחרים וצריך שימשון מקצבן למימר לקמן נדאק אם היה חייב ארובין לשמשון מנה שהלווה או שהפקיד שישון ארובין וזכור בו יכול לארובין גבי מנתה כל האומר ונתו כאומר וכו' דמי כ"א

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א מ"י פ"ו מהל' גירושין הל' כח ופ"ט ה"ב יב [כב] סמג עשין ג טוש"ע אה"ע סימן קמ"א סעי' נח [וס' קמ"ד סעי' ה'] :

עמ' ב' מ"י פ"ו מהל' ענדים
הל"ח סמג עשין פז
טוש"ע י"ד סי' רסז סעיף
עו:

פ ג מ"י פ"י מהל' זמיה הל'
א סמוג עשין פט טוש"ע
ח"מ סימן רנ"ג סעיף יח:
פב ד מ"י שס ופ"ח שס
הל' ב סמוג עשין סב
טוש"ע ח"מ ס"י רנ"ג סעיף א:
פב ה ס"י שס פ"י הל' א
סמוג עשין שס טוש"ע
ח"מ סימן רנ"ג סעיף יח:

פסקי רי"ד

קאלי. אמר רבא זינא
דקאמרינא אבא רבנא
דקאמרינא קנינא דאדבני
שליה ליה ד' וזו מירשאל
פוסלי ליה כל היכא דאיתיה.
מורכר לישורא ומקבולו ל'
בכל מקום שהוא ושוב אני
לפוסלו וכו' שיהיו לפוסלו
ולחלו לישורא נגמא של
נשנה לו השילוש שם חובה:
בירושלמי (פ"א ה"א)
ו' ויחזק ב' הגע עצמך
הוא עובד של קצין הרי
הוא חבל לעבד את עצמך
שהיה אשתו של מוכה
שכן הרי ו' וכתל לאשה אין
שכן הרי א' כהלך אילא
המוכר את עבדו שלא מדרתו
נשמו אני מוכר והגמורש
א' אשתו שלא (מדרתו)
מגורשת איהו. ור"מ
נשמו עבד ככל שרוב עבד
שישראל אמר בינו למימר
א"ר שמואל ב' ציחק ממני
משפסידו משפחה כבנותי
אזרבה אתה מותר בן חורין
קברד ינאה ליה
בהפקידא דיולא את שיהא
ליה פריצה ליה: **סנהדרין**
האומר ונה לו לאשתי ושטר
האומר ונה לעבדו ונה
יתנו לאחור יתנו ונה
לפלוני מתנו ונה לאחור מתנו
ל' מהרה ונה ו' גרסי
ולא תן שלא מסרם ליד
השטן בחייו לפיכך לא משקל
הבמים בדרבנא דלמאן
ארשונה וכה לו השילוי לעבד
ליתות משחור. ו' אתי
למאן מיתה גיטתא לא יתנו
ד' דמטי גיטא איהו ו' ו' ו'
מטי גיטא איהו חתימת
משחור ופקע ליה ושהיה
אבל ונה מנה לפלוני ומה
למה לאחור מנה אפי"ל
משך ולא יתן ויורשן הורי
ד' דרבי שמ"ע כמחורין
ובמסורין דרבי (3) נשמו
ונה מנה לפלוני מנכסי (3)

וְהָיוּ יוֹתָנוּן כְּמֵהָ אֶת סֵתָם אֵין
 (הוֹנָה) חִישְׁתָּן שֶׁמֶת אֵין
 קָבֹר קָאָר מוֹסִיף תְּלִמְדָא
 וְהִלְכִתָּא לִמְנֵה קָבֹר אֵין
 חִישְׁתָּן: אָמַר רִבּוּ הוּנָא אִמַּר
 מִנֵּה לֵא דִּבְרַךְ תַּנְהוּ אִפְלוּי
 בִּמְעוּדָה שְׁלִישְׁתָּן אֵין אָמַר
 רִבּוּ מִסְתַּבְּרִי מִלֵּיתָ אֵין דְּרִבּוּ
 בִּפְקוּדֵן אַבְל בְּמִלּוֹל אֵין
 אִתִּיזָה רֵאזִיתָ בִּיעִינִי
 מִפִּי תַּקְוִי לְחִיבְרִי בִּמְעוּדָה
 שְׁלִישְׁתָּן וְאִעֲצִי דֵּלָא מִשְׁתָּן
 הִקְבֵּל אַבְל מִלּוֹל אֵין אָמַר
 חֶסֶד לְהִזְרֹחָא נִתְּחָה לֵא אָנֶה
 בִּמְעוּדָה שְׁלִישְׁתָּן דֵּל שִׁימְשׁוּר
 הִקְבֵּל: וְהִלְכִיזָה אָמַר רִבּוּ
 אִפְלוּי וְעִמְרָא וְעִמְרָא מִנֵּה
 מִפִּי: כִּיּוֹן קָבֵל עֲבִין מִשְׁתָּן
 קִוְיָנִי אִתִּיזָה אֵין בִּיעִינִי
 וְעִמְרָה שְׁלִישְׁתָּן מִנֵּה מִהְיִי
 יִתְדִידָא אִמַּר מִשְׁוֹאֵל תְּחִבֵּן
 מִתַּחַת לֵא קִנְיָתוֹ אֵין אֵין
 כִּיּוֹן דָּמֵר רֵאזִיתָ מִשְׁתָּא
 כִּיּוֹן מִנֵּה עֲלִי מִסְתַּמָּה
 תַּחַת לֵא עֲמִידָה שְׁלִישְׁתָּן אֵין
 צִירָא עֲמִידָה שְׁלִישְׁתָּן קִוְיָנִי
 אֵין אֵין אֵין לְחֹזֵר אֵין חֹזֵר
 אֵין צִירָא עֲמִידָה שְׁלִישְׁתָּן אַבְל
 אֵין אֵין אֵין לְאִוֵּם אֵין אֵין
 שְׁלִיךְ קָבֵל רִדְוּתוֹן שְׁלֵי אֵין
 כִּיּוֹן אִוֵּמֵר תַּנּוּ כָּאִוֵּמֵר זְכוּ
 לֵא אִוֵּר תַּנּוּ מִכְתֹּמָה אֵין אֵין
 לֵא אִוֵּר לֵא אִוֵּר לֵא זְכוּ.